

I

In Bill Hodges' broekzak breekt een glasruit. Dit geluid wordt gevolgd door een juichend koor van jongensstemmen dat roept: *'Dat is een homerun!'*

Hodges trekt een gezicht en schiet overeind in zijn stoel. Dokter Stamos maakt deel uit van een vierkoppige artsenpraktijk en deze maandagochtend zit de wachtkamer helemaal vol. Iedereen kijkt naar hem. Hodges voelt dat hij een kleur krijgt. 'Sorry,' zegt hij, tegen niemand in het bijzonder. 'Sms'je.'

'Een heel luidruchtig sms'je,' merkt een oude dame met dun grijs haar en de halskwabben van een beagle op. Ze geeft Hodges het gevoel dat hij een klein jochie is en hij loopt nota bene tegen de zeventig. Maar ze is uitstekend op de hoogte van de gedragscode die hoort bij het gebruik van mobiele telefoons. 'Op openbare plekken als deze hoort u uw mobieltje zachter of helemaal uit te zetten.'

'Absoluut, absoluut.'

De oude dame buigt zich weer over haar paperback (het is *Vijftig tinten grijs* en aan de verformfaaide kaft te zien leest ze hem niet voor het eerst). Hodges vist zijn iPhone uit zijn zak. De sms is van Pete Huntley, zijn oude partner van toen Hodges nog bij de politie zat. Pete stond inmiddels zelf ook op het punt te stoppen met werken, bijna niet te geloven, maar toch was het zo. Hodges zelf is het tot nu toe niet gelukt op te houden met werken. Hij heeft nu een klein tweepersoons bedrijfje, Finders Keepers geheten. Hij noemt zichzelf een onafhankelijke speurneus, omdat hij zich een paar jaar terug enigszins in de nesten heeft gewerkt en niet in aanmerking komt voor een vergunning om als privédetective te werken. In deze stad heb je die nodig, maar hij is wel degelijk privédetective, ook al is het niet fulltime.

Bel me, Kermit. Z.S.M. Belangrijk.

Kermit is Hodges' eigenlijke roepnaam, maar de meeste mensen kennen hem alleen onder zijn tweede voornaam; dat beperkt de kikkergrappen tot een minimum. Pete laat echter geen gelegenheid voorbijgaan om die

naam te gebruiken. Dat vindt hij ontzettend grappig.

Hodges overweegt het mobieltje gewoon weer in zijn zak te steken (nadat hij eerst het geluid heeft uitgezet, als hij het juiste knopje daarvoor kan vinden). Hij kan elk moment worden binnengeroepen in de spreekkamer van dokter Stamos en hij wil het bezoek graag achter de rug hebben. Net als de meeste kerels op leeftijd die hij kent, houdt hij niet van artsensprekkamers. Hij is altijd bang dat ze niet alleen tot de conclusie komen dat er iets mis is, maar dat er iets héél erg mis is. Bovendien weet hij heus wel waar zijn ex-partner het over wil hebben: Petes grote pensioneringsfeest volgende maand. Het zal gehouden worden in de Rain-tree Inn, vlak bij de luchthaven. Het is dezelfde plek waar Hodges' afscheid is gehouden, alleen is hij van plan deze keer veel minder te drinken. Misschien wel helemaal niet. Toen hij nog bij de politie zat had hij een drankprobleem. Het was een van de redenen waarom zijn huwelijk was gestrand, maar tegenwoordig lijkt hij er niet zoveel behoefte meer aan te hebben. Een hele opluchting. Hij heeft eens een sciencefictionroman gelezen waarin stond dat de maan een 'strengere meesteres' was. Wat die maan betreft zou hij het niet weten, maar hij zou best onder ede durven verklaren dat whisky een strengere meesteres is en die wordt gewoon hier op aarde gemaakt.

Hij denkt even na, overweegt nog even terug te sms'en, maar doet het toch niet en staat op. Macht der gewoonte.

Volgens haar naamplaatje heet de vrouw achter de balie Marlee. Ze oogt als een zeventienjarige en schenkt hem een stralende cheerleaderlach. 'U bent zo aan de beurt, meneer Hodges, eerlijk waar. We zijn een ietsepietsje uitgelopen. Daar is het maandag voor.'

'Monday, Monday, can't trust that day,' neuriet Hodges.

Ze kijkt hem niet-begrijpend aan.

'Ik loop even naar buiten, oké? Ik moet even bellen.'

'Dat is goed,' zegt Marlee. 'Als u buiten voor de deur blijft staan, zwaai ik wel naar u als de dokter klaar voor u is.'

'Prima.' Op weg naar de deur blijft Hodges even bij de oude dame staan. 'Goed boek?'

Ze kijkt naar hem op. 'Nee, maar wel heel heftig.'

'Ik heb het gehoord. Hebt u de film al gezien?'

Ze kijkt verbaasd en belangstellend naar hem op. 'Is er een *film* van?'

'Ja. Die zou ik maar eens gaan zien.'

Niet dat Hodges hem zelf heeft gezien, ook al heeft Holly Gibner – eerst zijn assistente, nu zijn partner, en al sinds haar moeilijke jeugd een fanatiek filmliefhebster – haar best gedaan hem ernaartoe te slepen. Tot twee keer toe. Het was Holly die het geluid van een brekende ruit, dat hem moet attenderen op een binnengekomen sms’je, op zijn mobieltje heeft geïnstalleerd. Ze vond het zo grappig. Dat vond Hodges ook... in eerste instantie. Nu ergert hij zich er dood aan. Hij moet op internet eens opzoeken hoe je het kunt veranderen. Hij heeft ontdekt dat je echt alles kunt vinden op internet. Handige dingen. Interessante dingen. Grappige dingen.

En de verschrikkelijkste dingen.

2

Petes mobieltje gaat twee keer over en dan klinkt de stem van zijn oude partner in Hodges’ oor. ‘Huntley.’

Hodges zegt: ‘Luister goed naar wat ik zeg, want het kan zijn dat je hier later een overhoring over krijgt. Ja, ik kom op je feest. Ja, ik zal na het eten een woordje spreken, amusant, zonder ordinair te zijn, en ik zal de eerste toast uitbrengen. Ja, ik snap dat je ex en je huidige schatje er allebei zullen zijn, maar voor zover ik weet heeft niemand een stripper besteld. Als iemand dat heeft gedaan, zou het Hal Corley moeten zijn, die niet goed bij zijn hoofd is, dus dat zou je aan he...’

‘Bill, hou je mond. Het gaat niet over het feest.’

Hodges zwijgt onmiddellijk. Het komt niet alleen door het geroezemoes van stemmen op de achtergrond – politiestemmen, dat hoort hij meteen, ook al kan hij niet verstaan wat ze zeggen. Wat hem de mond snoert is dat Pete hem Bill heeft genoemd, en dat wil zeggen dat er stront aan de knikker is. Hodges denkt eerst aan Corinne, zijn eigen ex-vrouw, dan aan zijn dochter Alison, die in San Francisco woont, en vervolgens aan Holly. Christus, als Holly iets is overkomen...

‘Waar gaat het om, Pete?’

‘Ik sta op de locatie van wat er op het eerste gezicht uitziet als een moord-zelfmoord. Ik zou het op prijs stellen als jij hier even komt kijken. Neem je maatje maar mee, als ze tijd heeft en ertoe bereid is. Ik zeg dit niet graag, maar volgens mij is zij toch echt een stuk slimmer dan jij.’

Er is niets aan de hand met een van zijn naasten. Hodges' buikspieren, die hij heeft aangespannen alsof hij zich voorbereidde op een stomp, ontspannen. Hoewel de constante pijn waarvoor hij naar Stamos is gekomen er nog steeds zit. 'Natuurlijk is ze dat. Omdat ze jonger is. Na je zestigste begin je miljoenen hersencellen kwijt te raken, een fenomeen dat jezelf over een paar jaar ook zult mogen ervaren. Wat moet je met zo'n ouwe taaie als ik op die plaats delict?'

'Omdat dit waarschijnlijk mijn laatste zaak is, omdat hij breed uitgemeten gaat worden in de pers en omdat ik – kijk uit dat je niet omvalt – oprecht prijs stel op je inbreng. En op die van Gibney. En op de een of andere rare manier hebben jullie er allebei iets mee te maken. Het is waarschijnlijk toeval, maar dat weet ik niet helemaal zeker.'

'Hoe bedoel je?'

'Zegt de naam Martine Stover je nog iets?'

In eerste instantie niet, maar dan valt opeens het kwartje. Op een mistige ochtend in 2009 reed een maniak genaamd Brady Hartsfield met een gestolen Mercedes-Benz in op een menigte werkzoekenden bij het City Center, in de stad. Door zijn toedoen kwamen acht mensen om het leven en raakten er vijftien zwaargewond. In de loop van hun onderzoek ondervroegen de rechercheurs K. William Hodges en Peter Huntley talloze personen die daar op die mistige ochtend aanwezig waren geweest, onder wie ook alle gewonde overlevenden. Martine Stover was het moeilijkst geweest om mee te praten, en niet alleen vanwege haar verminkte mond, die het voor vrijwel iedereen behalve haar moeder onmogelijk maakte haar te verstaan. Stover was tot aan haar borst verlamd. Later had Hartsfield Hodges een anonieme brief gestuurd, waarin hij schreef dat zij nu feitelijk 'een hoofd op een stokkie' was. Wat deze akelige opmerking des te wreder maakte, was de gruwelijke kern van waarheid die erin school.

'Ik zie iemand die verlamd is geen moord plegen, Pete... of het moet in een aflevering van *Criminal Minds* zijn. Dus ik neem aan...?'

'Inderdaad, de moeder is de dader. Eerst Stover en toen zichzelf. Kom je?'

Hodges aarzelt geen moment. 'Ik kom eraan. Onderweg pik ik Holly wel op. Wat is het adres?'

'1601 Hilltop Court. In Ridgedale.'

Ridgedale ligt ten noorden van de stad. Het is een randgemeente waar

voornamelijk forenzen wonen, minder prijzig dan Sugar Heights, maar toch niet verkeerd. 'Ik kan er binnen drie kwartier zijn, als Holly tenminste op kantoor zit.'

En daar zit ze vast en zeker. Ze zit bijna altijd om acht uur aan haar bureau, soms zelfs al om zeven uur, en is geneigd daar te blijven zitten tot Hodges tegen haar roept dat ze naar huis moet, iets te eten voor zichzelf moet klaarmaken en een film moet gaan kijken op haar computer. Holly Gibney is de voornaamste reden waarom Finders Keepers winst maakt. Ze is een organisatorisch genie, ze kan toveren met computers en het werk is haar leven. Nou ja, samen met Hodges en de familie Robinson en dan vooral Jerome en Barbara. Toen Jerome en Barbies moeder Holly een keer een ere-Robinson noemden, begon ze te stralen als de zon op een zomerse middag. Het is iets wat Holly tegenwoordig vaker doet dan vroeger, maar nog niet genoeg naar Hodges' zin.

'Fijn, Kerm. Bedankt.'

'Zijn de lichamen al weggehaald?'

'Ze worden op dit moment naar het mortuarium gebracht, maar Izzy heeft alle foto's op haar iPad.' Hij heeft het over Isabelle Jaynes, die sinds Hodges' pensionering Petes partner is.

'Oké. Ik zal een gebakje voor je meebrengen.'

'Er staat hier al een hele bakkerswinkel. Waar ben je trouwens?'

'Doet er niet toe. Ik kom zo snel mogelijk.'

Hodges beëindigt het gesprek en haast zich de gang door, naar de lift.

3

Eindelijk komt dokter Stamos' patiënt van acht uur vijfenveertig de onderzoekskamer achter in de gang uit. Marlee kijkt op of ze dokter Stamos al ziet. Meneer Hodges had een afspraak voor negen uur en het is nu halftien. De man kan waarschijnlijk niet wachten tot hij hier klaar is en aan de rest van zijn dag kan beginnen. Ze kijkt de gang in en ziet Hodges in zijn mobieltje praten.

Marlee staat op en kijkt om een hoekje in de kamer van dokter Stamos. Hij zit achter zijn bureau met een opengeslagen dossiermap voor zich. KERMIT WILLIAM HODGES staat erop. De dokter leest iets in het dossier en wrijft over zijn slaap, alsof hij hoofdpijn heeft.

‘Dokter Stamos? Zal ik meneer Hodges binnenroepen?’

Hij kijkt verschrikt naar haar op en werpt dan een blik op zijn bureauklokje. ‘O god, ja. Wat is maandag toch een rottag, hè?’

Ze wil zich al omdraaien om weg te lopen.

‘Ik hou van mijn werk, maar ik heb een hekel aan dit aspect ervan,’ zegt Stamos.

Nu is het Marlees beurt om te schrikken. Ze draait zich om en kijkt hem aan.

‘Laat maar. Ik zat in mezelf te praten. Stuur hem maar naar binnen. We kunnen het maar beter achter de rug hebben.’

Marlee kijkt nog net op tijd de gang in om de liftdeur te zien dichtgaan.

4

Hodges belt Holly vanuit de parkeergarage naast de artsenpraktijk en als hij het Turner Building aan Lower Marlborough, waar hun kantoor is gevestigd, bereikt, staat ze al buiten te wachten, met haar aktetas stevig tussen haar praktische schoenen geklemd. Holly Gibney: achter in de veertig inmiddels, lang en slank, bruin haar dat ze gewoonlijk in een strakke wrong draagt, vanochtend gehuld in een ruimvallende North Face-parka, met de capuchon omhoog, om haar smalle gezichtje. Op het eerste gezicht zou je dat gezichtje alledaags noemen, denkt Hodges, tot je haar ogen zag, die mooi zijn en intelligentie uitstralen. Maar het kon lang duren voordat je ze te zien kreeg, want doorgaans doet Holly Gibney niet aan oogcontact.

Hodges rijdt zijn Prius langs de stoep en zij springt erin, trekt haar handschoenen uit en houdt haar handen voor de warme lucht die uit het ventilatiesysteem komt. ‘Je hebt er wel lang over gedaan om hier te komen.’

‘Vijftien minuten. Ik was aan de andere kant van de stad. Ik had alle verkeerslichten tegen.’

‘Het waren *achttien* minuten,’ vertelt Holly hem terwijl Hodges zich weer tussen het andere verkeer voegt. ‘Omdat je te hard reed, wat juist averechts werkt. Als je een snelheid van exact dertig kilometer per uur aanhoudt, krijg je vrijwel geen rode stoplichten. Zo zijn ze ingesteld. Dat

heb ik je nu al meerdere malen verteld. Vertel me nu maar eens wat de dokter heeft gezegd. Heb je voor alle onderzoeken een tien gescoord?’

Hodges overweegt zijn opties en dat zijn er maar twee: de waarheid zeggen of eromheen draaien. Holly heeft net zo lang aan zijn kop gezeurd tot hij naar de dokter ging omdat hij de laatste tijd last heeft van zijn maag. Eerst alleen een drukkend gevoel, maar inmiddels ook wat pijn. Holly mag dan psychische problemen hebben, ze kan zeuren als de beste. Als ze iets in haar kop heeft, heeft ze het niet in haar kont, denkt Hodges wel eens.

‘De uitslagen waren nog niet bekend.’ Dat is niet echt gelogen, houdt hij zich voor, want *ze zijn mij* nog niet bekend.

Terwijl hij invoegt op de Crosstown Expressway, kijkt ze hem weifelend aan. Hodges haat het als ze zo naar hem kijkt.

‘Ik ga er heus nog wel achteraan,’ zegt hij. ‘Geloof me nou maar.’

‘Ik geloof je,’ zegt ze. ‘Ik geloof je, Bill.’

Nu voelt hij zich nog ellendiger.

Ze buigt naar voren, opent haar aktetas en haalt haar iPad eruit. ‘Terwijl ik op je stond te wachten, heb ik wat informatie opgezocht. Wil je die horen?’

‘Kom maar op.’

‘Martine Stover was vijftig toen Brady Hartsfield haar invalide maakte, hetgeen betekent dat ze nu zesenvijftig zou zijn. Ze zou ook zevenenvijftig kunnen zijn, maar aangezien het nog maar januari is, lijkt me dat onwaarschijnlijk, denk je niet?’

‘Dat zou je inderdaad denken, ja.’

‘Ten tijde van de gebeurtenissen bij het City Center woonde ze met haar moeder in een huis in Sycamore Street. Niet ver van Brady Hartsfield en *zijn* moeder, wat goed beschouwd nogal ironisch is.’

En vlak bij Tom Saubers en zijn familie, mijmert Hodges. Nog niet zo lang geleden hadden hij en Holly een zaak gehad waarbij de familie Saubers betrokken was geweest en die zaak hield ook verband met wat de lokale krant het Mercedes Bloedbad was gaan noemen. Wanneer je er goed over nadacht bestonden er allerlei verbanden, waarvan het vreemdste was dat de auto die Hartsfield als moordwapen had gebruikt eigendom was van Holly Gibneys nicht.

‘Hoe is het een bejaarde vrouw en haar gehandicapte dochter gelukt om de overstap te maken van de Tree Streets naar Ridgedale?’

‘Verzekering. Martine Stover had niet een of twee kolossale polissen, maar drie. Ze was nogal een freak wat verzekeringen betreft.’ Hodges bedenkt dat alleen Holly zoiets goedkeurend kan zeggen. ‘Er zijn naderhand verschillende artikelen over haar geschreven, omdat zij van alle overlevenden het zwaarst gewond was geraakt. Ze zei daarin dat ze wist dat ze, als ze geen baan zou vinden in het City Center, haar verzekeringspolissen zou moeten gaan verzilveren, een voor een. Ze was per slot van rekening een alleenstaande vrouw en moest een moeder onderhouden die weduwe was en zelf geen werk had.’

‘En die haar uiteindelijk moest gaan verzorgen.’

Holly knikt. ‘Heel vreemd, heel verdrietig. Maar er was in elk geval een financieel vangnet, wat nu eenmaal het doel is van verzekeringen. In financieel opzicht hebben ze zelfs een beter leven gekregen.’

‘Ja,’ zegt Hodges, ‘alleen leven ze nu niet meer.’

Hier geeft Holly geen antwoord op. Ze naderen de afslag naar Ridge-dale en Hodges neemt hem.

5

Pete Huntley is aangekomen, zijn buik hangt over zijn broekriem, maar Isabelle Jaynes ziet er nog even geweldig uit als altijd in haar strakke, verschoten spijkerbroek en blauwe jasje. Haar glanzende, grijze ogen gaan van Hodges naar Holly en dan weer terug naar Hodges.

‘Je bent afgevallen,’ zegt ze. Het kan een compliment zijn, maar ook een verwijt.

‘Hij heeft maagklachten, dus er zijn wat onderzoeken gedaan,’ zegt Holly. ‘Vandaag zouden de uitslagen binnen zijn, maar...’

‘Laten we het daar nu niet over hebben, Hols,’ zegt Hodges. ‘Dit is geen medisch consult.’

‘Jullie gaan elke dag meer op een oud, getrouwd stel lijken,’ zegt Izzy.

Holly antwoordt op nuchtere toon: ‘Een huwelijk met Bill zou slecht zijn voor onze beroepsmatige relatie.’

Pete schiet in de lach, en terwijl ze het huis binnengaan werpt Holly hem een verbaasde blik toe.

Het is een mooi vrijstaand huis, met een klassiek pannendak en dakkapellen, en hoewel het boven op een heuvel staat en het een koude dag

is, is het binnen heel warm. In de hal trekken ze alle vier dunne rubberhandschoenen en schoenbeschermers aan. Alsof ik nooit ben wegge-weest, denkt Hodges.

In de woonkamer hangt aan één muur een schilderij van zigeuner-kindjes met grote ogen en aan een andere muur hangt een breedbeeld-televisie. Voor de beeldbuis staat een gemakkelijke stoel met een salontafel ernaast. Op de tafel ligt een zorgvuldig uitgestalde waaier van tijdschriften over beroemdheden, zoals de *OK!* en roddelbladen zoals *Inside View*. In het midden van de kamer zitten twee diepe groeven in het vloerkleed. Hodges denkt: hier zaten ze 's avonds tv te kijken. Of mis-schien wel de hele dag. Ma in haar leunstoel, Martine in haar rolstoel. Die, aan die afdrukken te zien, een ton moet hebben gewogen.

‘Hoe heette haar moeder?’ vraagt hij.

‘Janice Ellerton. Echtgenoot James is twintig jaar terug overleden, vol-gens...’ Pete, die net als Hodges nog van de oude stempel is, heeft een notitieboekje bij zich in plaats van een iPad. Hij slaat het open. ‘Volgens Yvonne Carstairs. Zij en de andere verpleeghulp, Georgina Ross, hebben de lichamen gevonden toen ze vanmorgen even voor zessen aankwamen. Ze kregen extra betaald om zo vroeg te komen. Aan mevrouw Ross had-den we niet zoveel...’

‘Daar kwam geen zinnig woord uit,’ zegt Izzy. ‘Maar Carstairs was oké. Die heeft het hoofd koel gehouden. Ze heeft meteen de politie ge-beld en wij waren om zes uur veertig ter plaatse.’

‘Hou oud was de moeder?’ vraagt Hodges.

‘Dat weten we nog niet precies,’ zegt Pete, ‘maar ze was niet meer een van de jongsten.’

‘Ze was negenenzeventig,’ zegt Holly. ‘In een van de krantenberichten die ik heb bekeken terwijl ik op Bill wachtte stond dat ze ten tijde van het bloedbad bij het City Center drieënzeventig was.’

‘Behoorlijk oud om nog voor een verlamde dochter te moeten zorgen,’ zegt Hodges.

‘Maar ze was nog goed gezond,’ zegt Isabelle. ‘Volgens Carstairs ten-minste. Sterk. En ze kreeg volop hulp. Daar was geld voor want...’

‘... want ze waren goed verzekerd,’ maakt Hodges zijn zin voor hem af. ‘Dat heeft Holly me onderweg hiernaartoe verteld.’

Izzy kijkt even naar Holly. Holly merkt het niet. Zij staat om zich heen te kijken. Inventariseert alles. Probeert een gevoel te krijgen van

wat hier is gebeurd. Ze strijkt met haar hand over de rugleuning van de leunstoel van de moeder. Holly heeft emotionele problemen, ze is ongeloflijk prozaïsch, maar er zijn weinig mensen die zo openstaan voor prikkels als zij.

Pete zegt: “s Ochtends kwamen er twee verpleeghulpen, ’s middags twee en ’s avonds twee. Zeven dagen per week. Een particulier bedrijf genaamd’ – hij kijkt weer in zijn notitieboekje – ‘Hulp aan Huis. Zij deden al het zware werk. Er is ook een huishoudster, Nancy Alderson, maar die heeft kennelijk vrijaf. Op de keukenkalender staat een aantekening: *Nancy in Chagrin Falls*. Er staat een streep door vandaag, dinsdag en woensdag.’

Twee mannen, ook met handschoenen en schoenbeschermers, komen door de hal aangelopen. Hodges veronderstelt dat ze uit Martine Stovers deel van het huis komen. Ze dragen allebei koffertjes voor het verzamelen van bewijsmateriaal.

‘Helemaal klaar in de slaapkamer en de badkamer,’ zegt een van de twee.

‘En?’ vraagt Izzy.

‘Niets bijzonders,’ zegt de ander. ‘Nogal wat grijze haren in de badkuip, maar dat is logisch als je bedenkt dat de oude dame daar het loodje heeft gelegd. Er zaten ook sporen van ontlasting in het bad, maar niet veel. Niet meer dan je zou verwachten.’ Als hij Hodges’ vragende blik ziet voegt de technisch rechercheur eraan toe: ‘Ze droeg een incontinentieslip. Ze was op alles voorbereid.’

‘Teuw!’ zegt Holly.

De eerste rechercheur zegt: ‘Er is wel een douchestoel, maar die staat in een hoekje met een stapel schone handdoeken erop. Lijkt erop dat hij nooit werd gebruikt.’

‘Waarschijnlijk douchte ze niet, maar werd ze afgesponsd,’ zegt Holly.

Ze kijkt nog steeds gechoqueerd, misschien door de gedachte aan de incontinentieslip of de poep in de badkuip, maar haar ogen schieten alle kanten op. Soms stelt ze een paar vragen, of maakt een opmerking, maar over het algemeen zegt ze niet veel, omdat ze zich geïntimideerd voelt door mensen, vooral als ze dicht bij haar staan. Maar Hodges kent haar goed – voor zover dat mogelijk is, althans – en hij ziet dat ze op haar *qui-vive* is.

Straks gaat ze wel praten en dan zal Hodges goed luisteren wat ze te zeggen heeft. Vorig jaar, tijdens de Saubers-zaak, is hij erachter gekomen dat het loont om naar Holly te luisteren. Ze denkt buiten de kaders, soms heel erg ver erbuiten, en geeft soms blijk van een griezelig goede intuïtie. En ook al is ze van nature nogal bangig aangelegd – en God mag weten dat ze daar haar redenen voor heeft – kan ze heel moedig zijn. Holly is de reden waarom Brady Hartsfield, alias Mr. Mercedes, nu in de hersenletselkliniek van het Kiner Memorial ligt. Voordat Hartsfield een ramp kon veroorzaken die nog veel groter was dan die bij het City Center, had Holly hem de schedel ingeslagen met een sok gevuld met kogellagers. Nu verkeert hij in een schemerwereld die door de neuroloog in de kliniek een ‘aanhoudende vegetatieve toestand’ wordt genoemd.

‘Verlamde mensen kunnen wel douchen,’ verduidelijkt Holly, ‘maar het is lastig door alle apparatuur waaraan ze verbonden zijn. Dus komt het meestal neer op afsponzen.’

‘Laten we naar de keuken gaan. Daar is het zonnig,’ zegt Pete, dus gaan ze naar de keuken.

Het eerste wat Hodges opvalt is het afdruiprek, waarop het bord van mevrouw Ellertons laatste maaltijd staat. De aanrechtbladen glanzen en de vloer ziet eruit alsof je ervan kunt eten. Hodges vermoedt dat haar bed boven keurig opgemaakt is. Misschien heeft ze zelfs gestofzuigd. En dan die incontinentieslip. Ze heeft alles geregeld wat er te regelen viel. Als een man die zelf ooit serieus zelfmoord heeft overwogen, kan Hodges het zich allemaal voorstellen.

6

Pete, Izzy en Hodges zitten aan de keukentafel. Holly loopt een beetje rond. De ene keer staat ze opeens achter Isabelle om de verzameling foto’s te bekijken die Izzy op haar iPad heeft staan onder de noemer ELLERTON/STOVER, en dan weer kijkt ze in de verschillende keukenkastjes. Haar gehandschoende vingers bewegen zo licht als nachtuiltjes.

Izzy laat hun de foto’s een voor een zien en veegt tijdens het praten met haar hand over het schermpje.

Op de eerste foto staan twee vrouwen van middelbare leeftijd. Ze zijn allebei forsgebouwd, met brede schouders in hun rode nylon Hulp aan

Huis-uniformen, maar een van hen – Hodges denkt dat het Georgina Ross is – huilt en heeft haar armen kruislings voor haar lichaam gevouwen, met haar handen op haar schouders, zodat haar onderarmen tegen haar borsten drukken. De ander, Yvonne Carstairs, is kennelijk uit steviger hout gesneden.

‘Ze kwamen hier om kwart voor zes aan,’ zegt Izzy. ‘Ze hebben een sleutel om binnen te komen, zodat ze niet hoeven aan te kloppen of te bellen. Volgens Carstairs sliep Martine soms tot halfzeven. Mevrouw Ellerton was dan al op, die stond naar eigen zeggen altijd al om een uur of vijf op, en wilde dan meteen haar koffie, alleen is ze vanochtend nog niet op en ruikt het huis niet naar koffie. Ze denken daarom dat de oude dame zich voor de verandering een keer heeft verslapen en dat dit wel eens goed voor haar is. Ze gaan op hun tenen Stovers slaapkamer even verderop in de gang binnen, om te zien of *zij* al wakker is. Dit is wat ze aantreffen.’

Izzy gaat naar de volgende afbeelding. Hodges wacht op een nieuw ‘ieuw’ van Holly, maar zij zwijgt en bestudeert de foto nauwkeurig. Stover ligt in bed en de dekens zijn teruggeslagen tot op haar knieën. De shade aan haar gezicht is nooit meer helemaal goed gekomen, maar wat ervan over is oogt rustig genoeg. Haar ogen zijn gesloten en haar handen gevouwen. Uit haar ingevallen buik komt een slangetje waardoor zij kunstmatig werd gevoed. Haar rolstoel – die er in Hodges’ ogen eerder uitziet als een soort ruimtecapsule – staat vlak bij het bed.

‘In Stovers slaapkamer rook het wel ergens naar. Alleen niet naar koffie. Naar drank.’

Izzy swipet naar de volgende foto. Het is een close-up van Stovers nachtkastje. Allerlei pillen staan keurig op een rijtje. Er staat ook een apparaatje om ze tot poeder te vermalen, zodat Stover ze kon innemen. Tussen de pillen staat, als een vreemde eend in de bijt, een klein flesje Smirnoff Triple Distilled Vodka, met een plastic injectiespuit ernaast. De wodkaflles is leeg.

‘Die dame heeft niets aan het toeval overgelaten,’ zegt Pete. ‘Smirnoff Triple Distilled bevat veertig procent alcohol.’

‘Ik neem aan dat ze wilde dat het zo snel mogelijk afgelopen zou zijn voor haar dochter,’ zegt Holly.

‘Goed gezien,’ zegt Izzy, met opvallend weinig hartelijkheid in haar stem. Zij mag Holly niet en Holly mag haar niet. Hodges weet dit, maar

heeft geen idee waarom. En aangezien ze Isabelle maar zelden zien, heeft hij nooit de moeite genomen Holly ernaar te vragen.

‘Heb je een close-up van de vermaler?’ vraagt Holly.

‘Natuurlijk.’ Izzy swipet en op de volgende foto is de pillenvermaler zo groot als een vliegende schotel. In het bakje zit nog een dun laagje wit poeder. ‘We zullen het pas later deze week zeker weten, maar we denken dat het Oxycodon is. Volgens het etiket heeft ze net drie weken geleden een nieuwe voorraad gekregen, maar dat flesje is net zo leeg als de wodkaflles.’

Ze keert weer terug naar Martine Stover, met haar gesloten ogen en haar handen gevouwen alsof ze bidt.

‘Haar moeder heeft de pillen fijngemalen, in de fles gedaan en vervolgens de wodka in Martines voedingssonde gegoten. Waarschijnlijk doeltreffender dan een dodelijke injectie.’

Izzy maakt weer een vegende beweging met haar hand. Deze keer zegt Holly wel ‘ieuw’, maar ze wendt haar blik niet af.

De eerste foto van Martines aangepaste badkamer is een overzichtsovername, waarop je de extra lage wastafel en de extra lage handdoekenrekjes en kastjes kunt zien, plus de reusachtige douche-badcombinatie. De schuifdeur voor de douche is dicht en je kijkt recht op het bad. Janice Ellerton ligt tot aan haar schouders in het water, gekleed in een roze nachtpon. Hodges vermoedt dat hij om haar opgebald is toen ze zich in het water liet zakken, maar op deze politiefoto plakt hij aan haar magere lichaam. Ze heeft een plastic zak over haar hoofd, vastgebonden met zo’n badstof ceintuur die bij een badjas hoort. Er komt een slangetje onderuit dat vastzit aan een klein busje dat op de tegelvloer ligt. Op de zijkant van het busje staat een afbeelding van lachende kinderen.

‘Zelfmoordsetje,’ zegt Pete. ‘Ze zal wel op internet hebben opgezocht hoe het moest. Er zijn genoeg sites die precies uitleggen wat je moet doen, compleet met plaatjes. Toen we hier aankwamen was het badwater afgekoeld, maar toen ze erin stapte was het waarschijnlijk nog warm.’

‘Dat schijnt kalmerend te werken,’ zegt Izzy en hoewel ze geen ‘ieuw’ zegt, trekt er toch even een blik vol weerzin over haar gezicht als ze verdergaat naar de volgende foto: een close-up van Janice Ellerton. De plastic zak is beslagen met de condens van haar laatste adem, maar Hodges kan zien dat haar ogen gesloten zijn. Ze is kalm gestorven.

‘In het busje zat helium,’ zegt Pete. ‘Je kunt het bij alle grote discountwinkels kopen. Het is om ballonnen op te blazen voor de verjaardag van kleine Buster, maar als je een zak over je hoofd doet kun je je er ook mee van kant maken. Eerst word je duizelig en daarna raak je gedesoriënteerd en wel zodanig dat je, al zou je van gedachten veranderen, de zak waarschijnlijk niet eens meer van je hoofd krijgt. Vervolgens verlies je het bewustzijn, waarna de dood intreedt.’

‘Ga eens terug naar die vorige,’ zegt Holly. ‘Die waarop je de hele badkamer kunt zien.’

‘Aha,’ zegt Pete. ‘Dr. Watson heeft iets ontdekt.’

Izzy swipet terug. Hodges buigt zich met half dichtgeknepen ogen over het schermpje – zijn gezichtsvermogen is niet meer wat het geweest is. Dan ziet hij wat Holly heeft gezien. Naast een dun grijs kabeltje dat op een van de stopcontacten is aangesloten, ligt een dikke viltstift. Iemand – Ellerton, veronderstelt hij, aangezien haar dochter al jaren niet meer tot schrijven in staat was – had één enkele grote letter op de wastafel geschreven: **Z**.

‘Wat denk jij daarvan?’ vraagt Pete.

Hodges denkt even na. ‘Het is haar zelfmoordbriefje,’ zegt hij ten slotte. ‘De z is de laatste letter van het alfabet. Als ze Grieks had gekend, was het misschien de omega geweest.’

‘Dat denk ik ook,’ zegt Izzy. ‘Goed beschouwd heeft het wel iets.’

‘De z is ook het teken van Zorro,’ zegt Holly. ‘Hij was een gemaskerde Mexicaanse edelman. Er zijn een heleboel Zorrofilms gemaakt, ook een-tje met Anthony Hopkins in de rol van Don Diego, maar die was niet al te best.’

‘Doet dat ter zake?’ vraagt Izzy. Haar gezicht drukt beleefde belangstelling uit, maar in haar stem klinkt iets hatelijks.

‘Er is ook een televisieserie van geweest,’ gaat Holly verder. Ze kijkt als gehypnotiseerd naar de foto. ‘Geproduceerd door Walt Disney, nog in de tijd van de zwart-wit-tv. Misschien heeft mevrouw Ellerton er als klein meisje wel naar gekeken.’

‘Wil je zeggen dat ze misschien haar toevlucht zocht bij herinneringen aan haar kindertijd terwijl ze op het punt stond er een eind aan te maken?’ Pete klinkt bedenkelijk en zo voelt Hodges zich ook.

‘Het zou kunnen.’

‘Mij lijkt het onzin,’ zegt Izzy, terwijl ze met haar ogen rolt.